

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 876

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 7 noiembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI	
88.	— Hotărâre privind declararea vacantă a funcției de președinte al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații	1
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 546 din 13 iulie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 din Codul penal (sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”) și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal (sintagma „interese legitime ale unei persoane juridice”).....	2–4
	Decizia nr. 601 din 28 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (2) și (4) din Codul de procedură penală	5–7

ACTE ALE PARLAMENTULUI ROMÂNIEI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind declararea vacantă a funcției de președinte al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

În temeiul prevederilor art. 11 alin. (5) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 22/2009 privind înființarea Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, aprobată prin Legea nr. 113/2010, cu modificările și completările ulterioare,

Parlamentul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Parlamentul României ia act de demisia domnului Diță Adrian din funcția de președinte al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații și declară vacantă această funcție.

Această hotărâre a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat în ședința comună din 7 noiembrie 2017, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI
DEPUTAȚILOR,
PETRU-GABRIEL VLASE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
IULIAN-CLAUDIU MANDA

București, 7 noiembrie 2017.
Nr. 88.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 546

din 13 iulie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 din Codul penal (sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”) și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal (sintagma „interese legitime ale unei persoane juridice”)

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 din Codul penal (sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”) și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal (sintagma „interese legitime ale unei persoane juridice”), excepție ridicată de Iulian Sebastian Popa în Dosarul nr. 3.686/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.544D/2016.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, prin Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 291 din Codul penal, constatând că acestea sunt constituționale, sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public” respectând standardele de claritate și previzibilitate. Totodată, arată că, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 297 alin. (1) din Codul penal, constatând că sintagma „interese legitime ale unei persoane juridice” este constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 25 octombrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 3.686/99/2015, **Tribunalul Iași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 291 din Codul penal (sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”) și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal (sintagma „interese legitime ale unei persoane juridice”),** excepție ridicată de Iulian Sebastian Popa, cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia apreciază că sintagma „lasă să se înțeleagă că are influență asupra unui funcționar public” cuprinsă în art. 291 din Codul penal este ambiguă și lasă loc de interpretare. În continuare, autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt neconstituționale, fiind lipsite de claritate și previzibilitate, prin modul de redactare a acestor norme ajungându-se la o incertitudine cu privire la existența sau nu a infracțiunii de abuz în serviciu în funcție de modalitatea de interpretare a acestei norme de către procuror sau judecător. Totodată, consideră că sintagma „interese legitime ale unei

persoane juridice” cuprinsă în dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal, este, de asemenea, lipsită de claritate. Arată că definiția intereselor legitime formulată de Direcția Națională Anticorupție este în totală contradicție cu definiția intereselor legitime prevăzută de dreptul administrativ, fapt ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestei sintagme. În final, susține că exprimarea vagă, lipsită de claritate a dispoziției de lege criticate, în special a sintagmei „interese legitime ale unei persoane juridice” ridică probleme de neconstituționalitate pe care doar Curtea Constituțională le poate lămuri.

6. **Tribunalul Iași — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, prin Decizia nr. 489/2016, Curtea Constituțională a analizat conținutul art. 291 din Codul penal, ajungând la concluzia că legiuitorul a folosit în cuprinsul acestui text „expresii consacrate, ținând cont de jurisprudența și doctrina dezvoltate până la data intrării în vigoare a noului Cod penal și luând în considerare faptul că, în mod firesc, jurisprudența care vine în continuarea celei existente va avea drept reper cele statuate anterior”. Astfel, Curtea a constatat că „dispozițiile de lege criticate nu au o formulare ambiguă, neclară și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de o pregătire juridică temeinică, astfel că nu încalcă cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate ale legii impuse de art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 alin. (5) din Constituție și nu conduc la o aplicare extensivă, prin analogie, a legii penale”. În ce privește art. 297 alin. (1) din Codul penal, instanța de judecată apreciază că sintagma „interese legitime ale persoanei juridice” este clară și previzibilă, iar lipsa unei distincții între interesele private și cele publice ale unei astfel de persoane juridice nu se impune.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul**, invocând jurisprudența Curții Constituționale și pe cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, apreciază că previzibilitatea și predictibilitatea unei norme presupun că destinatarul acesteia are reprezentarea aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. Guvernul susține că sintagma „alte foloase”, precum și formulările „are influență” sau „lasă să se creadă că are influență”, conținute de art. 291 din Codul penal, nu sunt de natură a afecta previzibilitatea normei penale, orice destinatar al acesteia fiind de așteptat a cunoaște înțelesul sintagmelor și a-și putea adapta conduita exigențelor legii. Textul de lege are în vedere, așa cum reiese cu claritate din formularea sa, fapta unei persoane de a pretinde, a primi ori a accepta promisiunea de bani sau alte foloase, pentru a exercita o influență reală ori imaginară, dar ieșită din sfera legală, în vederea influențării îndeplinirii atribuțiilor de serviciu ale unui funcționar public. În ceea ce privește dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal, Guvernul apreciază că acestea sunt formulate clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, textul de lege reglementând cu claritate conduita de urmat pentru destinatarul normei penale.

9. **Avocatul Poporului** arată că, anterior, a transmis punctul său de vedere, acesta fiind reținut în deciziile nr. 489/2016 și nr. 405/2016, în sensul că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Din analizarea art. 291 din Codul penal, a rezultat că acesta este suficient de previzibil, precis și clar, deoarece se înțelege, cu ușurință, că sancțiunea penală se aplică doar în condițiile în care fapta se realizează, din punctul de vedere al elementului material, printr-o acțiune a făptuitorului — persoana care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public — și care pretinde, primește ori acceptă promisiuni de bani sau alte foloase (direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul) și care promite că îl va determina pe respectivul funcționar să îndeplinească/să nu îndeplinească, să urgenteze/să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri. Ca urmare, determinarea subiectului infracțiunii nu necesită alte intervenții din partea legiuitorului, fiind îndeplinite cerințele calitative ale legii.

10. În ce privește art. 297 alin. (1) din Codul penal, Avocatul Poporului arată că, prin Decizia nr. 405/2016 s-a admis parțial neconstituționalitatea acestui text, nefiind identificate alte încălcări ale Constituției. Formularea „interese legitime ale persoanei juridice” este clară și previzibilă, iar lipsa unei distincții între interesele private sau publice ale unei astfel de persoane juridice nu se impune.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 291 din Codul penal (sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”) și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal (sintagma „interese legitime ale unei persoane juridice”), cu următorul conținut:

— Art. 291 din Codul penal: „(1) *Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.*

(2) *Banii, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.*”;

— Art. 297 alin. (1) din Codul penal: „*Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.*”

14. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că a analizat critici identice celor formulate în prezenta cauză cu referire la dispozițiile art. 291 din Codul penal, sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”, pronunțând Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016 și Decizia nr. 134 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 31 mai 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

16. Curtea a observat că, în mod constant, doctrina a reținut că, prin expresia „are influență”, se înțelege că acea persoană se bucură în mod real de încrederea funcționarului sau a altui salariat ori că bunele relații personale cu acesta corespund realității, așadar acea persoană este în asemenea relații cu funcționarul încât să îl poată determina la o anumită conduită, atitudine, acțiune. Prin expresia „lasă să se creadă că are influență” asupra unui funcționar sau a altui salariat, literatura de specialitate înțelege că o persoană se laudă că are trecere pe lângă un funcționar sau alt salariat (afirmând, de pildă, că datorită încrederii de care se bucură sau datorită rudeniei sau relațiilor personale pe care le are cu acel funcționar sau salariat poate determina o anumită atitudine a acestuia ori poate obține o anumită rezolvare) ori se prevalează, pretinde, afirmă, contrar realității, că este în relații bune cu funcționarul ori alt salariat, că se bucură de aprecierea și încrederea acestuia de asemenea natură încât poate rezolva problema de care este interesat cumpărătorul de influență. Se consideră că cerința este îndeplinită și atunci când o persoană, fără a se lauda că are trecere asupra unui funcționar, nu dezminte afirmațiile altora cu privire la existența acesteia. De asemenea, Curtea a observat că, potrivit practicii judiciare, nu are relevanță dacă făptuitorul a precizat ori nu numele funcționarului public asupra căruia are influență, suficient fiind să îl fi determinat numai prin calitatea acestuia. Curtea a observat, totodată, că, potrivit unei jurisprudențe constante, pentru reținerea infracțiunii de trafic de influență nu este necesar ca inculpatul să indice în mod nominal funcționarul public pe lângă care pretinde că ar avea trecere, dacă din conținutul celor afirmate de el se desprinde competența acestui funcționar de a dispune în legătură cu actul referitor la care se trafică influența, deoarece ceea ce este important este ca influența presupusă a inculpatului să fi constituit pentru persoana interesată motivul tranzacției. Cu alte cuvinte, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență este necesar să fie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, printre care și aceea ca influența pe care o are sau lasă să se creadă că o are făptuitorul, să privească un funcționar sau alt salariat care are atribuții în îndeplinirea actului pentru care făptuitorul a primit sau a pretins bani ori alte foloase. Nu are relevanță dacă făptuitorul, atribuind un nume acelui funcționar sau salariat, numele atribuit este real sau fictiv. Prin urmare, esențial este ca influența făptuitorului să fi constituit pentru persoana interesată motivul determinant al tranzacției.

17. Curtea a constatat că, în condițiile în care cele două noțiuni utilizate în cuprinsul art. 291 din Codul penal — „persoană care are influență”/„persoană care lasă să se creadă că are influență” — se regăseau și în norma penală anterioară (respectiv art. 257 din Codul penal din 1969), dat fiind conținutul normativ identic al acestora, dezvoltările teoretice și jurisprudența în materia infracțiunii de trafic de influență, cu referire la noțiunile precitate, își păstrează valabilitatea și sub noul Cod penal.

18. Faptul că în noul Cod penal legiuitorul utilizează noțiuni identice în incriminarea faptei de trafic de influență — „persoană care are influență”, respectiv „persoană care lasă să se creadă că are influență” — care, în acest mod, au devenit expresii consacrate, ținând cont de jurisprudența și doctrina dezvoltate până la data intrării în vigoare a noului Cod penal și luând în considerare faptul că, în mod firesc, jurisprudența care vine în continuarea celei existente va avea drept reper cele statuate

anterior, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu au o formulare ambiguă, neclară și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de o pregătire juridică temeinică, astfel că nu încalcă cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii impuse de art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 alin. (5) din Constituție și nu conduc la o aplicare extensivă, prin analogie, a legii penale.

19. De altfel, Curtea a reținut un argument în plus care susține concluzia anterioară, respectiv faptul că, în actuala reglementare a infracțiunii de trafic de influență, legiuitorul a adăugat o nouă condiție de tipicitate (nouă cerință esențială), necesară pentru realizarea laturii obiective a infracțiunii, respectiv aceea ca făptuitorul să promită cumpărătorului de influență că îl va determina pe funcționarul public sau pe o altă persoană dintre cele menționate de lege să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri. Curtea a constatat că formularea normei penale criticate — „pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta ... ” — este redactată clar, pentru întregirea laturii obiective a infracțiunii de trafic de influență, deci pentru existența infracțiunii, fiind necesară îndeplinirea cerinței existenței influenței reale sau imaginare (conjunția „sau”, cu funcție disjunctivă, având înțelesul curent din limba română — ori/fie, în concret legând noțiuni care se exclud ca alternative), împreună cu/alături de cerința ca făptuitorul să promită că îl va determina pe funcționarul public sau pe o altă persoană dintre cele menționate de lege să adopte conduita dorită de cumpărătorul de influență (conjunția copulativă „și” având funcția de a lega două cerințe esențiale, de a indica o completare, un adaos, o precizare nouă în incriminarea faptei de trafic de influență). Or, Curtea a constatat că realizarea acestei din urmă condiții (de a promite influența asupra funcționarului) presupune asumarea din partea făptuitorului a obligației, a angajamentului de a-l determina pe funcționar să adopte conduita ce formează obiectul traficării de influență.

20. Neintervenind elemente noi care să determine modificarea acestei jurisprudențe, soluția adoptată în aceste decizii, precum și considerentele acestora sunt valabile și în cauza de față.

21. În ceea ce privește dispozițiile art. 297 alin. (1) din Codul penal, Curtea observă că, prin Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, paragrafele 84 și 85, a reținut că infracțiunea de

abuz în serviciu este o infracțiune de rezultat, astfel încât consumarea ei este legată de producerea uneia dintre urmările prevăzute de dispozițiile art. 297 din Codul penal, și anume cauzarea unei pagube sau vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice. Astfel, referitor la expresia „vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice”, criticată de autorii excepției ca fiind lipsită de claritate, Curtea a observat că sintagma „interes legitim” nu este definită în Codul penal. Curtea a reținut, însă, că, în doctrină, s-a arătat că prin expresia „vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice” se înțelege lezarea sau prejudicierea morală, fizică sau materială, adusă intereselor legale ale unor asemenea persoane. Vătămarea drepturilor ori a intereselor legale ale unei persoane presupune știrbirea efectivă a drepturilor și intereselor legitime, în orice fel: neacordarea acestora, împiedicarea valorificării lor etc., de către funcționarul care are atribuții de serviciu în ceea ce privește realizarea drepturilor și intereselor respective. Totodată, Curtea a reținut că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, „interes” reprezintă acțiunea pentru satisfacerea anumitor nevoi, acțiunea de a acoperi unele trebuințe, folos, profit. Interesul este legal dacă acesta este ocrotit sau garantat printr-o dispoziție normativă. De asemenea, paguba cauzată persoanei fizice sau juridice trebuie să fie certă, efectivă, bine determinată, întrucât și în raport cu acest criteriu se apreciază dacă fapta prezintă sau nu un anumit grad de pericol social.

22. Astfel, Curtea a apreciat că „vătămarea drepturilor sau intereselor legitime” presupune afectarea, lezarea unei persoane fizice sau juridice în dorința/preocuparea acesteia de a-și satisface un drept/interes ocrotit de lege. S-a reținut că vătămarea intereselor legale ale unei persoane presupune orice încălcare, orice atingere, fie ea fizică, morală sau materială, adusă intereselor protejate de Constituție și de legile în vigoare. Așadar, gama intereselor (dorința de a satisface anumite nevoi, de preocuparea de a obține un avantaj etc.) la care face referire textul legal este foarte largă, ea incluzând toate posibilitățile de manifestare ale persoanei potrivit cu interesele generale ale societății pe care legea i le recunoaște și garantează. Este, totuși, necesar ca fapta să prezinte o anumită gravitate. În caz contrar, neexistând gradul de pericol social al unei infracțiuni, fapta atrage, după caz, numai răspunderea administrativă sau disciplinară.

23. Neintervenind elemente noi care să determine modificarea acestei jurisprudențe, soluția adoptată în această decizie, precum și considerentele acesteia sunt valabile și în cauza de față.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Iulian Sebastian Popa în Dosarul nr. 3.686/99/2015 al Tribunalului Iași — Secția penală și constată că dispozițiile art. 291 din Codul penal (sintagma „lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public”) și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal (sintagma „interese legitime ale unei persoane juridice”) sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iulie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 601
din 28 septembrie 2017referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (2) și (4)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 335 alin. (2) și (4) — mai puțin soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară hotărăște «fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului» — din Codul de procedură penală”, excepție ridicată de Gheorghe Vasile Zaha și Marius Felician Fărcaș în Dosarul nr. 974/337/2016 al Judecătoriei Zalău și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 823D/2016.

2. La apelul nominal, pentru părțile Ioan Galiș și Ioana Malvina Galiș, răspunde avocatul Radu Chiriță, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului părților Ioan Galiș și Ioana Malvina Galiș, care arată că dispozițiile alin. (4) al art. 335 din Codul de procedură penală sunt constituționale, dar solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor alin. (2) al aceluiași text de lege, întrucât permit procurorului să revoce oricând o soluție de clasare a unei cauze penale. Invocă, în acest sens, jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, care a stabilit că se bucură de autoritate de lucru judecat și o hotărâre prin care s-a dispus stingerea acțiunii penale de către Ministerul Public, fără intervenția unei instanțe de judecată (Hotărârea din 11 februarie 2003, pronunțată în cauzele conexe C-187/01 și C-385/01 — *Acțiuni penale împotriva lui Hüseyin Gözütok și Klaus Brügge*, și Hotărârea din 28 septembrie 2006, pronunțată în Cauza C-150/05 — *Jean Leon Van Straaten împotriva Olandei și Italiei*). Consideră că o soluție de clasare necontestată poate fi repusă în discuție doar în situații excepționale și reglementate expres.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale. Astfel, arată că, din coroborarea dispozițiilor de lege criticate cu prevederile care reglementează instituția prescripției răspunderii penale rezultă obligația organelor judiciare de a face, în cadrul termenelor de prescripție, demersurile necesare pentru tragerea la răspundere penală a persoanelor vinovate de săvârșirea infracțiunilor. De asemenea, menționează că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și cea a Curții de Justiție a Uniunii Europene permit ca o decizie care a pus capăt urmăririi penale înainte de judecată să fie înlăturată în situații excepționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

5. Prin Încheierea din 18 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 974/337/2016, **Judecătoria Zalău a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 335 alin. (2) și (4) — mai puțin soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară hotărăște «fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului» — din Codul de procedură penală”. Excepția a fost ridicată de Gheorghe Vasile Zaha și Marius Felician Fărcaș cu ocazia soluționării unei cereri de confirmare a redeschiderii urmăririi penale ca urmare a revocării unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că dispozițiile de lege criticate încalcă principiile constituționale privind statul de drept, egalitatea în drepturi și procesul echitabil, întrucât procurorul poate dispune redeschiderea urmăririi penale oricând, fără nicio limită de timp. Având în vedere că, potrivit dispozițiilor art. 340 din Codul de procedură penală, plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată nu poate fi făcută decât în termen de 20 de zile de la comunicare, consideră că regimul juridic diferențiat reprezintă un privilegiu acordat procurorului. Mai arată că posibilitatea redeschiderii urmăririi penale în orice moment este de natură a aduce grave prejudicii dreptului la un proces echitabil, încalcând, totodată, și principiul securității raporturilor juridice, principiu care protejează cetățeanul de insecuritatea pe care a creat-o legea sau pe care aceasta riscă să o creeze.

7. **Judecătoria Zalău** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 177 din 29 martie 2016, prin care s-a reținut că există o limită de timp pentru redeschiderea urmăririi, care este dată de prescripția răspunderii penale. De asemenea, arată că nu se aduce nicio atingere dreptului la un proces echitabil al părților/subiecților procesuali/persoanelor cercetate într-un dosar penal prin faptul că procurorul are posibilitatea să redeschidă urmărirea penală într-un termen mai lung decât cel în care se poate formula plângere împotriva soluției de neurmărire sau netrimite în judecată, din moment ce toate aceste persoane pot aduce la cunoștința organelor de urmărire penală faptele sau împrejurările noi de care au aflat, procurorul putând să redeschidă în baza acestora urmărirea penală.

8. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (2) și (4) din Codul de procedură penală este neîntemeiată, deoarece intervenția prescripției răspunderii penale, ca urmare a împlinirii termenului prevăzut de lege pentru infracțiunea cercetată, împiedică redeschiderea urmăririi penale. Pe de altă parte, redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, care verifică nu doar temeinicia, ci și legalitatea soluției procurorului, inclusiv din perspectiva existenței cazurilor ce împiedică exercitarea acțiunii penale. Invocă, totodată, și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la prevederile similare ale art. 273 din Codul de procedură penală din 1968, și anume Decizia nr. 841 din 24 iunie 2010, prin care s-a reținut că: „sensul art. 16 alin. (1) din Constituție este garantarea egalității în drepturi între cetățeni în fața legii și a autorităților publice, iar nu între cetățeni și autoritățile publice. Or, procurorul care dispune reluarea urmăririi penale, în condițiile art. 273 din Codul de procedură penală, acționează în calitate de reprezentant al unei autorități publice, și anume Ministerul Public”. În plus, arată că, atunci când au

cunoștință despre împrejurări care ar putea justifica revocarea soluției de clasare sau de renunțare la urmărirea penală, persoanele interesate pot sesiza aceasta procurorului de caz, în vederea redeschiderii urmăririi penale.

10. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții, și anume Decizia nr. 177 din 29 martie 2016.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile „art. 335 alin. (2) și (4) — mai puțin soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară hotărăște *«fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului»* — din Codul de procedură penală”. Dispozițiile art. 335 alin. (2) și (4) din Codul de procedură penală au fost modificate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Prin Decizia nr. 496 din 23 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 708 din 22 septembrie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară hotărăște *„fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului”* este neconstituțională. Ca urmare a deciziei mai sus menționate, dispozițiile art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală au fost modificate — ulterior sesizării Curții în cauza de față — prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din data de 23 mai 2016. Având în vedere însă că, în speță, a produs efecte norma de procedură prevăzută de art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală în forma în vigoare la data sesizării Curții, aceasta se va pronunța asupra dispozițiilor art. 335 alin. (4) din Codul de procedură penală în redactarea anterioară modificării aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Dispozițiile de lege criticate au următorul cuprins: „(2) *În cazul în care au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea, procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.*

[...] (4) *Redeschiderea urmăririi penale este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității. Judecătorul de cameră preliminară hotărăște prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului și a suspectului sau, după caz, a inculpatului, asupra legalității și temeiniciei ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale. Încheierea judecătorului de cameră preliminară este definitivă.*”

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, ale

art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi și ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 335 din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 16 și ale art. 21 alin. (3) din Constituție — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 177 din 29 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 9 mai 2016, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală ca neîntemeiată, reținând că lipsa prevederii în cuprinsul art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală a unui termen legal în care poate fi dispusă redeschiderea urmăririi penale echivalează cu dreptul organelor judiciare de a proceda la reluarea urmăririi penale, prin redeschiderea acesteia, până la împlinirea termenului legal de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiunile săvârșite. În acest sens, dispozițiile art. 153 alin. (1) din Codul penal prevăd că prescripția înlătură răspunderea penală. Prin urmare, scopul instituției prescripției răspunderii penale constă în înlăturarea răspunderii penale, prin stingerea dreptului statului de a sancționa și a obligației infractorului de a suporta consecințele infracțiunii comise, după trecerea unui anumit interval de timp, prevăzut de lege, de la data săvârșirii faptei, indiferent dacă infracțiunea a fost sau nu descoperită ori infractorul identificat. Prin dispozițiile art. 154 din Codul penal, legiuitorul a stabilit, în mod expres, atât durata termenelor de prescripție, cât și data la care acestea încep să curgă. Totodată, referitor la prescripția răspunderii penale, legiuitorul a prevăzut, la art. 155 din Codul penal, întreruperea cursului prescripției răspunderii penale. Potrivit alin. (1) al articolului anterior referit, cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză, iar, conform alin. (2) al aceluiași articol, după fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție. De asemenea, art. 155 alin. (5) din Codul penal prevede că admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal face să curgă un nou termen de prescripție a răspunderii penale (paragrafele 15 și 16).

16. Astfel, Curtea a reținut că, având în vedere modul de reglementare a prescripției răspunderii penale, dreptul organelor judiciare de a relua urmărirea penală, prin redeschiderea acesteia, conform art. 335 din Codul de procedură penală, apare ca fiind consecința juridică a acestei instituții, respectiv consecința dreptului statului de a trage la răspundere penală persoanele care săvârșesc infracțiuni, în termenele de prescripție stabilite prin lege. Curtea a constatat că aceste termene sunt, în mod expres, determinate de către legiuitor, atât sub aspectul întinderii, cât și sub aspectul momentului la care încep să curgă, motiv pentru care nu se poate susține că legea procesual penală este lipsită de claritate, precizie sau previzibilitate sub aspectul intervalului de timp în care poate fi dispusă redeschiderea urmăririi penale și nici că redeschiderea urmăririi penale se poate face *sine die*, creând o stare de incertitudine pentru autorul faptelor prevăzute de legea penală. De altfel, dispozițiile art. 335 alin. (1)—(3) și (5) din Codul de procedură penală prevăd că redeschiderea urmăririi penale se face în următoarele situații: dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea [art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală], în cazul în care au apărut fapte sau împrejurări noi, din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea [art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală], când constată că suspectul sau inculpatul nu și-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile stabilite în cazul renunțării la urmărirea penală [art. 335 alin. (3) din Codul de procedură penală] și atunci când judecătorul de cameră preliminară a admis plângerea împotriva soluției de neurmărire sau netrimiteră în judecată și a trimis cauza la procuror în vederea completării urmăririi penale [art. 335 alin. (5) din Codul de procedură penală]. Astfel reglementate, motivele de

redeschidere a urmăririi penale nu reprezintă altceva decât cauze de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale, ele reprezentând o aplicare directă a dispozițiilor art. 155 din Codul penal (paragrafele 17 și 18).

17. În aceste condiții, Curtea a reținut că instituția redeschiderii urmăririi penale, sub aspectul termenelor în care ea poate fi dispusă este, în mod corect, corelată de către legiuitor cu instituția prescripției răspunderii penale, fiind o consecință directă a acesteia. De asemenea, Curtea a mai observat că, așa cum rezultă din dispozițiile art. 335 din Codul de procedură penală, redeschiderea urmăririi penale nu se face în mod arbitrar de către organele judiciare, ci doar în condițiile expres reglementate la art. 335 alin. (1)—(3) din Codul de procedură penală. Totodată, spre deosebire de reglementarea anterioară, instituția redeschiderii urmăririi penale nu mai este prerogativa exclusivă a procurorului, ci, în trei dintre cele patru situații prevăzute la art. 335 din Codul de procedură penală, este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară care, cu această ocazie, verifică legalitatea și temeinicia ordonanței prin care s-a dispus redeschiderea urmăririi penale (paragrafele 19, 20 și 25).

18. Pentru aceste motive, prin Decizia nr. 177 din 29 martie 2016, mai sus citată, Curtea a constatat că nu poate fi reținută încălcarea, prin dispozițiile art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală, a dreptului la un proces echitabil (paragraful 21).

19. De asemenea, prin Decizia nr. 688 din 24 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 17 februarie 2017, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea a reținut că termenul „*ulterior*” din cuprinsul textului criticat nu este lipsit de precizie și previzibilitate, vizând, de fapt, intervalul de timp care începe să curgă de la momentul dispunerii de către procurorul ierarhic inferior a soluției de clasare până la data împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale, acest aspect reprezentând o aplicare a principiului aflării adevărului, prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală. În ceea ce privește termenul de 20 de zile, de decădere din dreptul de a formula plângere împotriva ordonanței de clasare, prevăzut la art. 339 alin. (4) din Codul de procedură penală, acesta este un termen procedural de natură diferită de cea a termenului mai sus analizat, reglementat în scopul protejării unor interese individuale, respectiv a intereselor procesuale ale persoanelor care se consideră lezate de soluția de clasare pronunțată. Reglementarea acestui termen reprezintă o garanție a dreptului acestora de a beneficia de un proces echitabil. Titularii dreptului de a formula plângere, conform art. 339 alin. (4) din Codul de

procedură penală, nu se află, însă, în aceeași situație juridică cu cea a procurorului ierarhic superior celui care dispune soluția clasării și care, constatând că nu a existat împrejurarea pe care s-a întemeiat această soluție, dispune redeschiderea urmăririi penale (paragrafele 24 și 25).

20. Astfel, Curtea a constatat că nu poate fi reținută discriminarea persoanelor interesate să promoveze plângere împotriva ordonanței de clasare, potrivit art. 339 alin. (4) din Codul de procedură penală, în raport cu procurorul ierarhic superior care dispune redeschiderea urmăririi penale, conform prevederilor art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală, întrucât aceste două categorii de titulari de drepturi procesuale se află în situații juridice diferite, determinate de rolul diferit pe care îl au în cadrul procesului penal. Ca atare, nu poate fi reținută nici încălcarea, prin textul criticat, a principiului egalității armelor, componentă a dreptului la un proces echitabil, prevăzut la art. 21 alin. (3) din Constituție, reglementarea celor două termene comparate de autorul excepției neafectând echilibrul procesual dintre acuzare și apărare în cadrul procesului penal (paragrafele 26 și 27).

21. În același sens sunt și Decizia nr. 456 din 28 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 902 din 9 noiembrie 2016, și Decizia nr. 199 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 429 din 9 iunie 2017. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, cu privire la dispozițiile art. 335 alin. (1) din Codul de procedură penală, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, în care aceeași critică — a inexistenței unui termen în care procurorul poate dispune redeschiderea urmăririi penale — a fost formulată referitor la dispozițiile art. 335 alin. (2) și (4) din Codul de procedură penală.

22. De altfel, în același sens este și jurisprudența Curții Constituționale referitoare la dispozițiile similare ale art. 273 din Codul de procedură penală din 1968, și anume Decizia nr. 540 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 15 din 5 ianuarie 2005, Decizia nr. 120 din 19 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 5 martie 2008, și Decizia nr. 841 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 12 iulie 2010.

23. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gheorghe Vasile Zaha și Marius Felician Fărcaș în Dosarul nr. 974/337/2016 al Judecătoriei Zalău și constată că dispozițiile art. 335 alin. (2) și (4) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Zalău și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2017 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

